

EU gennemfører flere bail-ins imod bankindskydere

15. juni, 2017 – Den italienske regering har fået grønt lys fra Bruxelles til at anvende den spanske Banco Popular-løsning på de to Veneto-banker, Popolare Vicenza og Veneto Banca, der trues af EU af en reorganiseringsprocedure. Der bliver ingen formel bailout (statslig bankredning), fordi de to banker bliver solgt til større banker (én af dem Unicredit), men regeringen vil indsprøjte penge under klausulen om »genkapitalisering under forsigtighedsprincippet«.

Betingelsen for alt dette er, at indehavere af underordnede obligationer vil blive ofret, til et totalbeløb af €1,25 mia. Det drejer sig om detailkunder, hvis egne banker har solgt disse obligationer som værende »sikre« til dem, til mere end 10 % 's afkast årligt og med 10 års løbetid. Disse kunder er allerede i en oprørstilstand og har bebudet juridiske sagsanlæg, baseret på en præcedens, som en domstol allerede har afgjort imod Popolare Vicenza i en sag, hvor obligationer blev solgt uden den nødvendige information om den faktiske risiko, der var involveret.

Der er endnu en bail-in (ekspropriering af visse typer bankindskud) på vej mod underordnede obligationer i Monte dei Paschi-banken (MPS). EU-kommissionen har godkendt den italienske regerings plan om at genkapitalisere MPS med €6.6 mia., hvor de herved de facto nationaliserer 70 % af banken. Betingelsen er ofringen af 40.000 detail-indehavere af underordnede obligationer til et totalt beløb af €2,1 mia. Advokater for MPS hævder imidlertid, at disse bankkunder kun vil miste mellem 15 % og 25 %.

Disse obligationer blev udstedt af MPS i 2008 med det formål at være med til at finansiere overtagelsen af Banca Antonveneta. Dette var den ulovlige handel, der blev tilladt

af den Europæiske Centralbank, ECB, og Banca d'Italia (Italiens centralbank), og som kostede Antonveneta op mod €18 mia., med tab, som MPS skjulte med derivatorordninger, solgt af Deutsche Bank og Nomura. Denne handel er hovedårsagen til MPS's bankerot i dag, og den ville have været forhindret, hvis den bankopdelingslov, der eksisterede i Italien frem til 1995, ikke var blevet ophævet, og som gjorde det muligt for en kommerciel bank, MPS, at gå ind i investeringsbankvirksomhed.

Hvem pokker ville ønske at blive medlem af EU nu?

3. juni, 2017 – Det gamle paradigmes institutioner smuldrer med omtrent samme fart, som Bælte & Vejs ditto blomstrer på verdensscenen. Lad os tage Den europæiske Union, EU, som et eksempel. Moldovas præsident, Igor Dodon, der talte på et indledende møde på Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum, SPEIF, den 1.-3. juni, sagde, at hans land ikke ville blive et medlem af EU. »Jævne folk stiller tit sig selv det spørgsmål: Hvorfor løbe efter et tog, der taber sine togvogne?«

I samme ånd udtalte Ungarns udenrigsminister, Peter Szijjarto, under en tale for en SPEIF-samling om »Europa og korsvejene: Risici og udsigter«, at EU's sanktioner mod Rusland har været en lodret fiasko. Han sagde, det var vanskeligt at diskutere dette i EU, »fordi, når som helst, vi rejste dette spørgsmål, blev debatten følelsesladet. Men hvis man ser på fakta, må vi erkende, at sanktionerne, både politiks og økonomisk, har været en fiasko. Vi mistede eksportmuligheder til Rusland og de tidligere sovjetrepublikker for \$6,7 mia. i løbet af de seneste tre år.« Med hensyn til det politiske mål med at opnå

»fremskridt« (læs: at få Rusland til at afstå Krim til Ukraine), »har sanktioneerne da hjulpet? Nej«. Han udtalte imidlertid, at Ungarn ikke vil underminere EU's enhed ved at bruge sin vetoet mod sanktioneerne.

Foto: Moldovas præsident Igor Dodon holder tale på SPIEF.

Frankrig: Leder af Solidarité et Progrès Jacques Cheminade angriber svindelene med 'fælles valuta'; definerer sit eget koncept

Paris, 3. juni, 2017 – I en erklæring af 2. juni forklarer Lyndon LaRouches ven og allierede, tidligere franske præsidentkandidat Jacques Cheminade, den afgørende forskel mellem sit eget forslag om brugen af en »fælles valuta« under den kommende, post-euro-æra, og så det vanvittige sammensurium, der i stigende grad bringes til torvs af andre franske politikere, både fra venstre og højre, og som enten er uvidende eller også lyver med fuldt overlæg samtidig med, at de hævder, de er modstandere af »systemet«. Jacques Cheminades erklæring, der kan læses på det originale franske på hans hjemmeside

<http://www.cheminade2017.fr/Jacques-Cheminade-quelle-monnaie-commune-pour-l-apres-euro> , følger her:

Cheminade: 'Hvilken fælles valuta skal man have i post-euro-æraen'

Debatten mellem de to kandidater Emmanuel Macron og Marine Le Pen den 4. maj demonstrerede den inkompetence, som gør sig gældende mht. behandlingen af et afgørende spørgsmål, der involverer selve vores eksistens. Tidligere, den 2. marts, indikerede en Ifop-opinionsundersøgelse, der blev gennemført på vegne af *Le Figaro* og Robert Schuman Foundation, at 75 % af alle vore medborgere er imod en tilbagevenden til en national valuta. Det er for at forføre disse vælgere, der klynger sig til den overbevisning, at euroen fortsat er en rambuk og en forenklende faktor for vores handel, at de førende, såkaldte »euroskeptikere« har smidt ideen om at »forlade« eurosystemet over bord. Marine Le Pen foreslår således, efter Jean-Luc Mélenchon og Nicolas Dupont-Aignan, at »transformere« 'enhedsvalutaen' (euro) til en 'fælles valuta'.

Deres falske begreb om denne »fælles« valuta er det modsatte af, hvad jeg vil argumentere for. I realiteten indebærer deres forslag skabelsen af et dobbelt monetært system, der ville underordne de nationale valutaer en overordnet »euro/fælles valuta«. Det ville betyde, at al national handel inden for vore grænser ville finde sted i frank, men at handlen med medlemmer af den monetære zone eller medlemmer uden for denne, ville finde sted med en ny type euro, der er transformeret fra en »enhedsvaluta« til en »fælles valuta«. Sidstnævnte ville de facto blive et obligatorisk mellemlid med al handel med udlandet! Og handel uden for de nationale grænser kræver to vekslingsprocesser: fra ens egen, nationale valuta til euro, og fra euro til den udenlandske valuta.

De facto støttet i dag af Jean-Luc Mélenchon, Nicolas Dupont-Aignan og Marine Le Pen, blev dette system introduceret i 1991 af den tidligere højrefløjs-økonomiminister, Edouard Balladur, bakket op af den britiske tory-premierminister John Major, og af »neo-gaullisten« Philippe Séguin under dennes berømte tale

for Nationalforsamlingen imod Maastricht-traktaten i 1992, og bliver nu solgt som et alternativ til »enhedsvalutaen«.

I praksis ville et sådant system blive meget vanskeligt at administrere, især for vore landmænd og producenter, som Emmanuel Macron påpegede under Tv-debatten den 4. maj.

Det ville forvise den nye franske frank til den bedrøvelige status af en blot og bar »lokal valuta«. Selv, hvis kurserne (blandt EU-valutaer) kunne tilpasses med fastsatte mellemrum, for eksempel hver 6. måned, så ville den angivelige genrejsning af national suverænitet i realiteten være illusorisk.

I virkeligheden ville værdien af nationale valutaer i dette kurssystem med en »fælles eurovaluta« stadig blive styret og dikteret af den samme Europæiske Centralbank som i dag, dvs., en total, monetaristisk institution, der grundlæggende set står til tjeneste for de private banker.

Med en sådan »fælles eurovaluta« vier finansoligarkiet sig selv til at være et nyt instrument, der gør det muligt for, at alting kan forandres med det formål at sikre, at intet i virkeligheden forandres.

Det, jeg argumenterer for, er et totalt anderledes begreb om en »fælles valuta«: En tilbagevenden til en »regnskabs-euroenhed«, i lighed med den Europæiske Valutaenhed (ECU), der blev brugt mellem 1979 og 1999. Lige som dengang vil det hovedsageligt være de europæiske institutioner – der i dag totalt må genopbygges på nye fundament – og nationalbanker, der ville beregne og afgøre deres mellemværender indbyrdes ved brug af ECU'en uden, at denne nogen sinde ville erstatte nationale valutaer i international handel.

Med min politik ville nationalstater genvinde deres monetære suverænitet med det formål at udstede statskredit i deres egen, nationale valuta, og som har til hensigt at tjene menneske og natur, samtidig med, at de indbyrdes koordinerer

ved hjælp deres regnskabsenhed, for at forsvare værdien af deres valutaer over for udenlandske valutaer, som aftalt inden for dette system.

Derudover indgår Frankrig i »aftaler om begrænsninger af suverænitet, der kræves for organisering og forsvar af fred«, som det fastsættes i fortalen til vores Forfatning, især mht. virkeliggørelsen af store projekter på europæisk skala og videre endnu, og som udstyres gennem udstedelse af statskredit i hver stat, koordineret med vore partners udstedelse af kredit.

Trump kapitulerer ikke til grøn fascisme i Taormina

27. maj, 2017 – »Seks mod én«: Sådan opsummerede Italiens premierminister Paolo Gentiloni, under den afsluttende pressekonference i Taormina, karakteriseringen af G7-diskussionen om klimapolitik. Traditionelt ville hver af G7-lederne holde en pressekonference, men denne gang aflyste både Trump og Merkel deres. Trump besluttede at holde en tale for amerikanske tropper på Sigonella-flybasen, alt imens Merkel briefede en gruppe tyske journalister.

»Vi har, og ikke kun i Taormina, ikke opdaget internationale politiske udviklinger i de seneste måneder, med udgangspunkt i valget af Trump«, sagde Gentiloni frimodigt. »Amerika er vores hovedallieret; det var det, det er det stadig, og vi må acceptere det amerikanske folks valg. Vi skjuler ikke denne uoverensstemmelse med USA; tværtimod, så kom det tydeligt frem under vore diskussioner. Men at diskutere er imidlertid altid gavnligt.«

Men, sagde Gentiloni, EU ville ikke desto mindre, ikke flytte sig »1 millimeter« fra klimapolitikken, der blev vedtaget i Paris. Det drejer sig især om Klimafonden. Uden klimafonden kan beslutningerne fra Paris ikke implementeres, forklarede Gentiloni.

Gentiloni blev spurgt om sin aktivisme før G7, med møder med verdensledere som Putin og Xi Jinping.

Gentiloni sagde, han ønskede at videreformidle deres synspunkter til G7.

Nogle lokale journalister spurgte polemisk, om han vil lægge de samme kræfter i at sikre, at Syditalien får moderne infrastrukturer (højhastigheds-jernbaner), som han gjorde med Taormina-topmødet (Taormina ligger på Sicilien). Han svarede med at støtte forlængelsen af højhastigheds-jernbanen til Syditalien, men forpligtede sig ikke.

Gentiloni understregede også spørgsmålet om udvikling i Afrika og nævnte den udtørrende Tchad-sø og tilstedeværelsen af afrikanske ledere ved lørdagens samling, men nævnte ikke nogen løsning.

Foto: Præsident Trump holdt en tale for mandskabet og deres familier på den amerikanske flåde-flybase i Sigonella, Sicilien, den 27. maj, efter G7.

EU og USA uenige om frihandel og klima

26. maj, 2017 – Efter sit møde med præsident Donald Trump i går aftes, sagde formand for Det europæiske Råd, Donald Tusk,

under en kort pressebriefing, at »det er ikke hundrede procent sikkert, at vi – dvs., præsidenten og jeg – i dag kan sige, at vi har en fælles holdning, en fælles mening, om Rusland«. Ifølge alle iagttagere var dette en måde at sige, at der hersker dyb uoverensstemmelse mellem EU og Trump om det russiske spørgsmål. Bemærkninger fra Trumps økonomiske chefrådgiver, Gary Cohn, på flyet til Bruxelles, om, at USA undersøger spørgsmålet om sanktioner, alt imens, sagde han, der endnu ikke er nogen afgørende beslutning, læses som endnu en antydning af, at Trump har andre synspunkter om Putin end europæerne. Klimaforandringer og handel er endnu to punkter, hvor der ikke eksisterer nogen fælles holdning mellem EU og USA.

Med dette, og med Trumps uventede kritik af mange NATO-lande, der skylder USA en masse penge for forsvar, eftersom amerikanerne forsvarer Europa uden, at europæerne nogensinde yder en passende betaling, vidste de EU-ledere, der tog til G7-topmøde i Taormina, Italien, i dag, at de måtte forvente det vanskeligste topmøde nogensinde. Det faktum, at Trump mødtes separat med Japans Abe, umiddelbart før G7-topmødet begyndte her til middag, er ikke engang blevet rapporteret af de europæiske mainstream-medier, til trods for, at det indikerer, at Trump også har en dagsorden for Japan, som Europa synes ikke at bemærke.

Foto: Donald-krigen? Det er næppe ærbødighed, de to Donald'er viser hinanden, men de synes at være meget optaget af borddækningen ...

Trump nægter at gå med på G7-topmødets dagsorden for miljøforkæmpelse og frihandel

26. maj, 2017 – De italienske værter for dette års G7-topmøde i Taormina, Italien, har annonceret, at de forventer, slutkommunikatet, der udgives i morgen ved afslutningen af det to dage lange topmøde, vil være mindre end 10 sider langt – i sammenligning med 32 sider efter sidste topmøde. Det skyldes, at »USA ikke ville røre sig af flækken«, sagde diplomater til Reuters, så der bliver ikke meget at sige.

Præsident Trump nægter at gå med på de øvrige G7-landes krav om, at han:

1. Fortsætter Obamas forpligtende politiske engagement over for COP21 Paris-aftalen om klimaforandring; og
2. Fortsætter Obamas britiske politik for frihandelsliberalisme.

»Trump forventes at være fuldt ud lige så klædt på til at gå op imod sine G7-modparter«, som han gjorde det med NATO og EU tidligere på ugen, rapporterede BBC. »Trumps konfronterende holdning over for mangeårige partnere i Europa kastede en skygge over mødet«, sluttede Reuters misfornøjet. »Dette bliver utvivlsomt det mest udfordrende G7-topmøde i mange år«, udtalte EU-rådets formand Donald Tusk.

Den britiske premierminister Theresa May rejste spørgsmålet om terrorisme under fredagens diskussioner, og man forventer et særskilt kommuniké om terrorisme. May meddelte, at hun kun bliver en enkelt dag i Taormina og springer over lørdagens diskussion for at vende hjem til UK.

(G7-landene er: Canada, Frankrig, Tyskland, Italien, Japan, Det forenede Kongerige og USA. Den europæiske Union er også

repræsenteret i G7. Topmødet i Taormina, Sicilien, er det 43. G7-topmøde.)

Foto: Tre af G7-deltagerne: USA's Donald Trump, Italiens Paolo Gentiloni, Frankrigs Emmanuel Macron.

Valg i Frankrig: Jacques Cheminade, leder af partiet Solidarité & Progrès, præsenterer sit program for præsidentvalget til arbejdsgivere, landmænd og mange andre

2. april, 2017 – »Gør en ende på tøjlesløs finansspekulation gennem bankopdeling«, »Udsted statskredit til finansiering af realøkonomien«, »Forlad euroen og EU i sin nuværende form« og »Gå med i BRIKS for at udvikle verden«; det er de temaer, som den franske præsidentkandidat Jacques Cheminade hamrede løs på i sine mange interviews i medierne. I sidste uge havde han også lejlighed til personligt at bringe sit budskab til vigtige vælgerbegivenheder.

Den 28. marts var han den første taler på et møde i de Franske Arbejdsgiveres Føderation (MEDEF) i fire minutter, efterfulgt af en diskussion med fire direktører for små og mellemstore

foretagender (SMF'er) og tilhørerne, i en hel time. (mere herom nedenfor).

Samme eftermiddag blev han inviteret af Fransk-russisk Dialogsammenslutning for at give en 15 minutter lang præsentation af sin politik, og især af sine synspunkter mht. fransk-russiske relationer. Cheminade bemærkede, at hans politik over for Rusland ville blive de Gaulles politik: entente, detente og samarbejde, såvel som også win-win-samarbejde for at sikre fred i verden. Han krævede en ophævelse af sanktioneerne til gengæld for Ruslands ophævelse af modsanktioner, især mod landbrugsvarer.

Den 30. marts deltog Cheminade i en kongres for FNSEA, Frankrigs største fagforening for landmænd, hvor han gav en 10 minutter lang præsentation til de 1.000 delegerede i salen, efterfulgt af spørgsmål og svar fra panelet i henved 30 min. Cheminade lagde ud med at understrege, at deres profession, landbrug, måtte være meget fremtidsorienteret, eftersom den vil have den store opgave at sikre en tilstrækkelig fødevareforsyning til hele verdens befolkning. Han er overbevist om, at franske landmænd vil være i stand til at bidrage med deres andel til denne indsats, under forudsætning af, at vi bekæmper den finansielle besættelse med dens politik for spekulation i fødevareprodukter og for at tjene kortfristede profitter, hvilket er uforeneligt med landbrug og dyreavl.

Ved MEDEF-begivenheden blev Jacques Cheminade varmt modtaget af mødelederen, der foreslog at introducere kandidaten med en forbindelse mellem tre tal. For det første, €100 mia. om året, hvilket er, hvad Cheminade ville investere i realøkonomien til byggeri af infrastruktur for »mennesker og natur«. For det andet, €90 mia. om måneden, hvilket er det beløb, som Den europæiske Centralbank udsteder for at redde bankerne (bailout), og som udelukkende er lån, der ikke går til realøkonomien. Og for det tredje, noget mere personligt, 800.000 år, for Cheminade har i sin samling af præhistoriske

genstande det første udviklingstrin til en økse fra den palæolitiske æra (den ældste stenalder).

Cheminade indledte sin præsentation med at sige: »Der er et ord, der næsten aldrig er blevet hørt i denne kampagne; et andet ord er blevet nævnt, men fordrejet. Det første ord er 'industri'. Frankrig er blevet så afindustrialiseret, at industri i dag kun repræsenterer 12,5 % af vores BNP. Samtidig er befolkningens købekraft stagneret.«

»Det andet ord, der er blevet fordrejet, er 'arbejdskraft'. Fortalen til vores Forfatning ... stadfæster, at alle har ret til at have et job. Men i dag anses arbejdskraft for at være en omkostning, eller en tilpasningsvariabel, og ikke som motor for morgendagens økonomi.

Det spørgsmål, der så ofte stilles i denne kampagne, er, 'hvor meget koster det?' og igen, 'hvor meget koster det?' og det, vi hører, er, 'Der er ingen penge, vi har ingen penge' – når det virkelige spørgsmål, vi burde høre, er, 'hvordan gør det fremtiden bedre, og hvad vil det koste, hvis vi ikke gør det?' I, der er samlet her, er indehavere af foretagender, dvs., I er fremtidsorienterede, og I ansætter arbejdere, hvis kvalifikationer og færdigheder I må udvikle ved at forbinde dem med jeres ydeevne ...«

»Desværre«, fortsatte han, »er finanskapitalen blevet globaliseret, afreguleret og rovgrisk, og er det modsatte af en arbejdsgiver, der skaber og udvikler noget for fremtiden.« Han forklarede, at han ikke handler ud fra en tankegang om national nedbringelse af omkostningerne, hvilket ville være selvmord, men ud fra en tankegang om at genskabe fædrelandenes Europa, for store projekter og for social retfærdighed, for forhandlinger med BRIKS-landene, den nye, win-win, økonomiske verdensorden, i et system, der beskrives som inkluderende uden at ekskludere USA, og for at have den samme slags relationer med Kina. »Mit synspunkt er, at de store projekter kan fremme menneskehedens fælles mål: rummet, de store oceaner (den blå

økonomi) og Afrikas udvikling ...«

»Jeg er her for at diskutere med jer denne mulighed, som må gribes, for det, vi må gøre for morgendagens Frankrig, og ikke spille jeres og min tid med at kritisere et system og dets velkendte defekter og farer.«

Det første spørgsmål kom fra direktøren for et nystartet computerfirma, som spurgte, hvad Cheminade ville tilføje Den europæiske Union, eller fjerne fra den, for at gøre den levedygtig.

EU, svarede han, er et falsk Europa, der ledes af en falskmøntner ved navn Mario Draghi. €90 mia. om måneden ['kvantitativ lempelse'; 'pengetrykning'], der ikke er i berøring med realøkonomien, er skandaløst. Alt imens vi ikke kan af-globalisere verdensøkonomien, så kan vi af-finansialisere den, sagde han (altså, afslutte den finansielle besættelse af lande og økonomier, -red.)

På flere tidspunkter under diskussionen vendte han tilbage til behovet for store projekter og for, at Europa går med i Kinas Bælt & Vej-initiativ. Han blev også spurgt om behovet for lærlingeprogrammer i Frankrig for at hjælpe især unge mennesker til at finde jobs i de små og mellemstore virksomheder.

Til spørgsmålet, der blev rejst om gælden og den økonomiske vækst, svarede Cheminade, at gælden aldrig vil blive tilbagebetalt, ikke kun den græske gæld, men også Frankrigs, og han insisterede på behovet for en Glass/Steagall-bankopdeling.

Det franske parti, der repræsenterer LaRouche-bevægelsens politik, og som Jacques Cheminade er formand for, hedder Solidarité & Progrès. Cheminades præsidentkampagne kan følges her:

<http://www.cheminade2017.fr/Soutenez-l-impression-des-livres-d>

e-campagne

Rettelse: Det nævnes her i Cheminades kampagne, at han fordømmer ECB's Mario Draghis 90 mia. euro store 'pengetrykning' (QE) om måneden. Faktisk trykker Draghi for 80 mia. euro om måneden, en ud af en lang liste af finansielle forbrydelser.

Foto: Ved et FNSEA-møde i Brest præsenterer Cheminade sin vision for fremtidens landbrug.

Relationer og konnektivitet mellem EU og Kina vokser

28. mrs., 2017 – I en artikel i dag skrev Fu Jing, vicechef for China Daily's Europa-bureau: »Nogle belgiske medier har citeret data og rapporteret, at kinesiske investorer i Belgien har skabt op mod 18.500 jobs for lokale indbyggere... Nogle central- og østeuropæiske lande konfronteres med mangel på arbejdskraft pga. voksende, kinesiske investeringer inden for varefremstilling, ved afslutningen af Den europæiske Unions økonomiske stagnation. I de forgangne fem år har firmaet Huawei f.eks. skabt op mod 12.000 jobs i EU.

Ligeledes i dag meddelte United Parcel Service (UPS), der har hovedkvarter i Atlanta, USA, »tilføjelsen af seks stationer for dets Prioriterede Hel Container Load og Mindre Container Load (FCL og LCL), multimodale jernbaneservice mellem Europa og Kina. De nye stationer vil give kunder, der flytter gods på verdens største handelslinje, flere muligheder for at reducere udgifter til forsyningskæden og et bedre regnskab for kravene til cost/time-in-transit. Stationerne Changsa, Chongqing,

Suzhou og Wuhan i Kina blev føjet til de eksisterende kinesiske stationer Zhengzhou og Chengdu. I Europa blev stop i Duisburg, Tyskland, og Warszawa, Polen, føjet til de eksisterende stop i Lodz, Polen, og Hamborg, Tyskland.«

Fu skrev, at, i sidste uge, »blev Belgien og Ungarn fulde medlemmer af den kinesisk ledede Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, hvilket betyder, at en tredjedel af bankens 70 medlemmer er fra Europa. Og AIIB's udviklingskurs indikerer, at samarbejde mellem medlemmer vil intensiveres for at bringe Asien, Europa og Afrika tættere sammen.«

Foto: Det første fragttog fra Zhengzhou i det østlige Kina til Billwerder intermodale terminal i Hamborg ankom til sin destination den 2. august, 2015, blot 15 dage efter det påbegyndte sin 10.214 km lange rejse.

'Europa' er i færd med at blive irrelevant for Balkanlandene

20. mrs., 2017 – EU og dens institutioner er hastigt i færd med at miste deres tiltrækning for Balkanlandene. Dette blev kun alt for tydeligt under EU's udenrigspolitiske repræsentant Federica Mogherinis nylige rundrejse i området: Makedoniens præsident Gjorge Ivanov gjorde det klart, at han ikke havde store tanker om hendes ideer for, hvordan områdets problemer skulle løses. Hun blev pebet ad, da hun talte for det serbiske parlament, og i Bosnien ønskede de tre præsidenter for de tre etniske hovedgrupper ikke at føre en længere samtale med hende, men mødte hende blot til et formelt møde og fotografering. I Kosova ville Mogherini træde til som

mellemand i de inter-etniske konflikter, men disse brød ud igen, umiddelbart efter hendes afrejse.

De nye partnere for Balkanlandene, der er blevet desillusioneret over EU's »Europa«, er Kina og Rusland, og selv Tyrkiet og visse arabstater er begyndt at investere i reelle økonomiske foretagender og infrastruktur. Arabiske investorer er i færd med at bygge et helt nyt kvarter i Serbiens hovedstad, Beograd, og tyrkiske investorer spiller en førende rolle i tekstilsektoren i det sydlige Serbien. Selv i Kroatien, der i øjeblikket synes at være områdets mest pro-europæiske land, vil Ruslands Sberbank måske træde til for at redde landets største handelskæde for fødevarer, Agrokor, som »Europa« ikke er interesseret i, selv om firmaet er vigtigt for hele området.

Foto: Federica Mogherini (midten), EU-kommissionens højkommisær for udenrigs- og sikkerhedspolitik, ledsaget af EU-ambassadør til Makedonien, Samuel Zbogor (højre), ankommer til EU's kontor i Skopje, Makedonien, 2. marts 2017. Mogherini var på rundrejse til Balkanlandene fra 1.-4. marts, 2017.

Officiel regeringsrapport: Grækenland befinder sig i en gældsfølde

16. marts, 2017 – Det græske parlaments budgetkontor har udgivet en rapport med titlen, »Gældsfølden«, der blev præsenteret den 15. marts af kontorets leder, Panagiotis Liargovas, og som beskriver, hvordan Grækenland befinder sig i en »gældsfølde« og kræver en gældsrestrukturering, så vel som også reformer – men ikke nedskæringsreformer.

Alt imens rapporten har alle de samme fejl, som officielle rapporter er kendt for at have, så demonstrerer den ikke desto mindre, at Grækenlands nuværende gældsbyrde er uerholdelig, og at en væsentlig afskrivning af gælden er afgørende. Med en detaljering af økonomiens kollaps erklærer rapporten:

»Alt imens det er lykkedes Grækenland at reducere sit budgetunderskud, og på trods af PSI [»privatsektorinvolvering«] 'hårklipningen' i 2012, så befinder landet sig allerede på syvende år i en økonomisk recession, BNP er skrumpet med omkring 25 %, gælden er røget op til 175 % af BNP, og i særdeleshed er arbejdsløshedsraten høj.« Rapporten fortsætter, at »samtidig er investeringer – der er absolut nødvendige for gennemførelsen af en ny, økonomisk produktionsmodel – faldet signifikant, og selskabers adgang til midler er især problematisk. Denne dystre situation øger også usikkerheden (på et politisk og socialt niveau) og skaber en ond cirkel«. Med en demonstration af dette siger rapporten, at »offentlige investeringer faldt med næsten 50 %, private investeringer med 70 % (fra 49 billion euro i 2007 til 14 billion euro i 2014) ... på lignende vis blev opsparinger (årligt) reduceret med 50 %«.

Under PSI-'hårklipningen' – hvorved udenlandske investorer fik deres fulde betaling – blev de græske banker tvunget til at acceptere en hårklipping af den statsgæld, de lå inde med, og som førte til tab for næsten 50 mia. euro og har tvunget bankerne til tre gange at blive genkapitaliseret. Hertil kommer, at økonomiens kollaps har efterladt banksystemet med misligholdte lån til mere end 100 mia. euro og efterladt bankerne ude af stand til at låne ud til økonomien og gjort dem til en blot og bar »mekanisme, gennem hvilken regeringen indsamler skatter«.

»Hvad betyder alt dette for Grækenland? For det første, så fremføres det, at den overhængende gæld er en enorm byrde for den græske økonomi, og som står i vejen for udsigten til vækst, og en gældssanering er således nødvendig. På den anden

side, er nødvendigheden af at fortsætte med strukturreformer (relateret til produktivitet, statslige funktioner og institutioner) også åbenlys, for at fastlægge grundlaget for en økonomisk genrejsning«, konkluderes det i rapportens opsummering.

Rapporten fastslår den pointe, at, når reformer, såsom skattestigninger, simpelthen »går helt til at afbetale gælden (i stedet for at komme borgerne og foretagender til gode), så er der en manglende motivering for at gennemføre reformer«.

»En udstrakt 'hårklipping' af gælden er en forudsætning for, at Grækenland kan komme ind på en kurs mod vækst«, fastslår forfatterne i deres konklusioner. Dette ville gøre det muligt for landet at undgå recessionens onde cirkel, og kreditorer »kunne undgå den nuværende blindgyde, hvor lån tilbagebetales med nye lån«, sagde de. »Men en hårklipping af gælden vil, uden yderligere gennemførelse af reformer, i sig selv være ineffektiv; om få år vil Grækenland igen befinde sig på randen af en finanskrisen. Gennemførelse af reformer (inden for diverse sektorer, såsom loven, bekæmpelse af korruption, skatteunddragelse, vedrørende statens funktioner, osv.) bør således fortsætte og udelukke, at Grækenland vil befinde sig i en tilsvarende nødsituation i fremtiden«, siger rapporten.

Den konkluderer med at påpege, at »sådanne betingelser kunne, hvis de ikke løses effektivt, få alvorlige konsekvenser (som f.eks. at sprede krisen til andre eurozone-lande, der også konfronteres med finansielle problemer).

Grækenlands kreditorer kræver

yderligere nedskæringer for milliarder, alt imens græske børn lider bitter nød

15. mrs., 2017 – Græsk presse rapporterer, at landets kreditorer kræver, at der skæres endnu flere milliarder i budgettet for at opnå et uopnåeligt budgetoverskud på 4,5 %, op fra 3,5 %, der også er umuligt. Tror kreditorerne rent faktisk, at Grækenland rent faktisk kan betale sin illegitime gæld på over 300 mia. euro, ud? Disse krav stilles på et tidspunkt, hvor det nu rapporteres, at halvdelen af arbejdere i den private sektor får mindre end 800 euro (dk kroner 5.947) om måneden i løn. Endnu en rædselshistorie, denne gang fra Reuters, er fremkommet om, at det er børn, der lider mest i krisen.

De såkaldte »eksperter« fra EU-kommissionen, Den europæiske Centralbank (ECB) og den Internationale Valutafond (IMF), har været i forhandlinger om en ny runde nedskæringstiltag, så flere midler kan frigives fra bailout-fonden til at gå direkte til de banker, til hvilke Grækenland har gæld, inkl. ECB. Alt imens man sidste år hævdede, at det latterlige mål med et budgetoverskud på 3,5 % ville blive taget af bordet, så rapporteres det nu i den græske avis *Protothema*, at »kreditorer nu ser frem til totalt urealistiske, primære overskud på 4-4,5 % af BNP for 2019«. Dette betyder 1-1,5 mia. euro i ekstra nedskæringer, oven i de allerede krævede 3,6 mia. euro.

Tal fra den årlige rapport fra Arbejdsinstituttet (INE) af den Almene Sammenslutning af Græske Arbejdere (GSEE) viser, at lønnen til næsten 52 % af arbejdere i den private sektor er blevet reduceret til ned under 800 euro om måneden, svarende til \$851,50, iflg. en rapport i *Xinhua*.

Tal viser, at 51,6 % tjener mindre end 799 euro. Dette kan specificeres til 15,2 %, der tjener mindre end 499 euro, 23,6 %, der tjener mellem 500-699 euro, og 12,8 %, der tjener mellem 700-799 euro. Kun 17,3 % tjener mellem 800-999 euro, og 17,8 % tjener over 1.000 euro; 11,1 % mellem 1.000-1.299 euro, og 6,7 % over 1.300 euro. I den offentlige sektor, alt imens kun 11 % af arbejdere i denne sektor tjener mindre end 800 euro om måneden, så tjener kun 15 % mere end 1.300 euro. Dette betyder, at kun henved 22 % af den totale arbejdsstyrke tjener over 1.300 euro (dk krone 9.664) om måneden.

Disse tal kan sammenlignes med den gennemsnitlige månedsløn i Tyskland på 3.600 euro (26.762 d.kr.).

Som det tidligere er blevet rapporteret, så ligger den virkelige arbejdsløshed på 29,6 %. Med 68,1 % af de arbejdsløse, der lever på fattigdomsgrænsen. Desuden er tallet for fuldtidsansættelser faldet fra 79 % i 2009 og til 45,3 % i 2016. Dertil kommer, at, i 2016, var henved 54,7 % ansat på »fleksible« arbejdskontrakter, en stigning fra 21 % i 2009.

I mellemtiden, oven i rapporterne om, at den græske arbejdsløshed er over 30 %, fattigdommen 40 %, og med et sundhedsvæsen, der næsten er kollapsede, osv., så offentliggør Reuters en historie om, hvordan græske mødre nu overlader deres børn til børnehjem og hjem for mishandlede børn, fordi de ikke længere kan brødføde og drage omsorg for dem.

Ét af disse hjem, Model National Nursery, der blev grundlagt som et hjem for forældreløse børn, er nu begyndt at modtage et voksende antal børn, fordi deres forældre ikke kan give dem de basale fornødenheder; i teorien kan disse børn opholde sig hos deres forældre, eller forælderen, weekenden over. Dette særlige hjem har en lang venteliste for ansøgninger, og lider alligevel under manglen på finansiering, fordi nedskæringstiltag og økonomisk kollaps har skåret dybt ind i hjemmets budget, hvilket er almindeligt for disse centre.

Lederen af Model Nursery, Iro Zervaki, beskriver børnenes traume, hvoraf nogle blot er 3 år gamle, når de efterlades af deres forældre.

»Vi har haft tilfælde, hvor børnene endda forsøgte at forlade hjemmet, at løbe væk, for at være sammen med deres mor«, sagde Zervaki. »De kender ikke forskel på ugedagene og spørger hver dag, 'Er det fredag?'« Anthoula Zarmakoupi, en socialarbejder, sagde: »De ved, mor kommer og henter dem i weekenden«. Men undertiden er ikke engang dét muligt, sagde hun. »Vi har børn, hvis forældre er hjemløse, så det er meget svært for dem selv at hente børnene hjem til weekenden.«

Foto: Børn på børnehjemmet Model National Nursery, i Kallithea, Athen, Grækenland, får bøttesuppe til frokost, 3. marts, 2017.

Hollandske valg: Nederlag vendes til 'sejr', EU-stil

16. mrs., 2017 – Den hollandske statsminister Mark Ruttes pro-EU regering har netop lidt et katastrofalt nederlag, som tilhængerne af EU proklamerer som en stor sejr over euroskeptikere. Statsminister Ruttes liberale Volkspartij voor Vrijheid en Democratie (Folkepartiet for Frihed og Demokrati), VVD, »vandt« det hollandske valg og fik hele 33 pladser af parlamentets 150 pladser, med et tab på 8 pladser. Han 'slog' Geert Wilders parti, Partij voor de Vrijheid (Partiet for Frihed), PVV, der fik 20 pladser og vandt 5 pladser i forhold til sidste valg. Ingen havde faktisk forventet, at Geert Wilders ville vinde; selv, hvis han skulle have vundet med et minimalt flertal, som VVD, ville han aldrig finde

koalitionspartnere til at danne en regering. Men, som det står, så vandt han 5 pladser!

I virkeligheden led regeringen et dramatisk tab, eftersom dens koalitionspartner, Arbejderpartiet, styrtdykkede fra 38 pladser til blot 9. Ruttés koalition mistede altså flere end halvdelen af sine mandater!

Den tyske kansler Angela Merkel, der står over for valg i september, og den franske præsident François Hollande, hvis politiske karriere slutter i maj, udråbte dette såkaldte »nederlag« for Geert Wilders som en stor »sejr« for Europa. (Med sådanne sejre spørger man sig selv, hvad der definerer et nederlag.) Desuden er Eurogruppens finansministre ved at miste deres formand, den hollandske finansminister Jeroen Dijsselbloem, der er medlem af Taber – øh, Arbejderpartiet, der mistede tre fjerdedele af sine mandater, hvilket gør det usandsynligt, at det vil kunne holde på finansporteføljen, ifald Arbejderpartiet er med i den næste regering.

Stemmeprocenten var 81 %, den højeste i 20 år, hvilket indikerer, at befolkningen i det mindste er politiseret, og 75 % stemte imod regeringen. Stemmerne var noget fordelt over partispektret.

Rutte vil få en endnu mere vanskelig opgave med at danne regering, fordi han skal finde mindst tre koalitionspartnere. De andre partier omfatter Kristendemokraterne (CDA), med 19 pladser (op fra 13), D66 med 19 pladser (op fra 12), det pro-Glass/Steagall Socialistparti med 14 pladser (ned 1), og det Grønne Venstre med 14 (op 10 pladser), samt mindre partier såsom Kristenunionen med 5 pladser, efterfulgt af mindre og nye partier.

Foto: Ved de hollandske stemmeurner: Mark Rutte (venstre) og Geert Wilders.

Græsk ombudsmand: Landet styrter ud i en humanitær nødsituation

8. mrs., 2017 – Grækenlands ombudsmand, Andreas Pottakis, afslørede i sit embedes årlige rapport, at arten af det store flertal af borgernes klager viser, at Grækenland lider under en humanitær krise.

»I de 18 år, funktionen af ombudsmand har eksisteret, har den undersøgt henvend en kvart million klager fra borgerne. I 2016 kom antallet af nye klager op på 12.000, hvilket udviser en markant stigning fra 2015«, sagde Pottakis.

Langt de fleste klager kom fra borgere, der er ude af stand til at imødekomme deres basale fornødenheder og forpligtelser – en udvikling, som Pottakis siger, kan tilskrives det faktum, at den offentlige administration i stigende grad er ude af stand til at respondere til samfundets sårbare individers behov, eller at den mangler fleksibilitet til at handle ud over det, der er dens ansvarsområde, strengt taget. Sårbare medlemmer af samfundet inkluderer personer, der ikke længere er i stand til at opretholde en værdig levestandard.

Pottakis refererede til flygtningekrisen som en »humanitær krise i en humanitær krise«. Han bemærkede, at, alt imens der i 2016 ikke havde været de samme, enorme indstrømninger som året før, så har der været en stigning mht. håndteringen af krisen og de bredere, sociale og økonomiske problemer, der stammer fra krisen.

Den Europæiske Centralbanks Undersøgelse af Husstandsøkonomi og -forbrug for 2010-2014 viser tal, der bekræfter Pottakis'

rapport. Undersøgelsen viste, at et voksende antal husstande oplever en skrumpning af deres bankkonti, voksende manglende evne til at betale af på deres lån til tiden og en likviditet, der nærmer sig nul. Arbejdsløshed har tvunget unge og ældre til at leve under samme tag.

Raten af græske husstande, der sagde, de kunne søge finansiel hjælp fra slægtninge og venner, faldt fra 59,4 % i 2009 til 36,5 % i 2014, en situation, der med sikkerhed er blevet forværret siden da. Kun 13,5 % af husstandene havde mulighed for at spare yderligere op, et fald fra 21,9 % fem år tidligere, og som er langt den laveste rate i EU.

Indekset over likviditet som en grad af disponibel indkomst lå på blot 2,8 % i Grækenland, et fald fra 4,9 % fem år tidligere, og i kontrast til et gennemsnit i eurozonen på 16,7 %.

Foto: Iflg. avisen kathimerini af 24. jan., 2017, lever 49,2 % af græske husstande hovedsageligt af pensioner ... næsten halvdelen af alle husstande i landet? (<http://www.ekathimerini.com/215576/article/ekathimerini/business/half-of-families-in-greece-live-on-pensions>)

**Er Obama anfører for et
'Maidan' imod Trump?
Hvad er Europas virkelige
interesse?**

Af Helga Zepp-LaRouche

4. marts, 2017 – En artikel i *New York Times* fra 1. marts gør det klart, hvor forbløffende arrogant og direkte uforskammet, de neoliberale politikere og medier i Europa lige fra begyndelsen har forholdt sig over for en demokratisk valgt, amerikansk præsidents valgsejr! Allerede i det tidlige efterår begyndte Obama at sænke klassificeringsniveauet for diverse tvivlsomme efterretningsrapporter om Ruslands angivelige manipulation af den amerikanske valgproces, som delvist var baseret på britiske kilder, og som der frem til i dag absolut ikke findes nogen beviser for, for at maksimere den kreds af personer, der har adgang til disse rapporter. Ligeledes blev tilsvarende informationer givet til europæiske allierede – og tydeligvis til bestemte medier.

Det forklarer den uhørte arrogance, hvormed disse kredse som aftalt var så sikre på, at Trump ikke ville blive siddende i Det Hvide Hus i sin fulde embedsperiode, og at »undersøgende journalister nu ville få masser at lave«, som der endda stod at læse *Der Tagesschau!* »Vil Donald Trump blive myrdet, afsat gennem et kup eller blot afsat ved en rigsret?«, lød det i det britiske *Spectator*. I samme skure kørte en ARD-presseklubudsendelse, hvor udgiveren af *Die Zeit*, Josef Joffe, grublede over »Mord i Det Hvide Hus«, og med det franske radioshow Karl Zero, hvor der fuldstændigt smagløst blev diskuteret diverse døds måder, der snart kunne skille Trump fra livet.

Londonavisen *Daily Mail* citerede, uden at nævne navn, en kilde – angiveligt en ven af familien – iflg. hvilken Obama personligt, fra sit nye herresæde i Washington-bydelen Kalorama, vil anføre en kampagne, hvis mål er at fjerne Trump fra Det Hvide Hus enten ved en rigsretssag eller tilbagetræden. Og i stedet for at konfrontere det faktum, at det var Obamas og Hillary Clintons katastrofale politik med hensyn til de »ynkværdige« (dvs. de amerikanske borgere i de

tidligere industrialisere områder, nu kaldet 'rustbæltet', der ikke så nogen fremtid for sig selv med den hidtidige politik fra de etablerede eliter, -red.), som forskaffede dem valgnederlaget, så efterplapper det Demokratiske Parti som et mantra 'narrativen' om de russiske hackerangreb. Oversiddere fra Obamas efterretningstjenester strør næsten dagligt nye aflytningsprotokoller til medierne, der skal danne belæg for eksistensen af upassende relationer mellem medlemmer af Trump-administrationen og Rusland. Det seneste eksempel: Samtaler, som justitsminister Jeff Sessions, i sin daværende funktion som medlem af det amerikanske Senats Udenrigsudvalg, har haft med den russiske ambassadør Sergej Kisljak, og som hører til Sessions opgaver, bliver nu af Demokraterne benyttet som yderligere ammunition til at kræve hans afgang.

Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov kommenterede anklagerne fra »unavngivne kilder« om, at Kisljak skulle være en spion og en hverver af spioner, med, at alt dette mindede ham om McCarthy-perioden, alt imens Trump selv talte om en total heksejagt imod ham og hans administration.

Det er i sandhed en ny McCarthy-heksejagt, som det neoliberale establishment på begge sider Atlanten iscenesætter, fordi Trump har skrinlagt hele den unipolære politiks aksiomer, som Amerika har forfulgt siden starten af George W. Bush' embedsperiode, hvilket også tydeligt kom frem under Trumps tale om nationens tilstand. Trumps argument med, at man med de seks billioner, som krigen i Mellemøsten havde kostet, kunne have opbygget USA's økonomi to eller tre gange, stiller den totale modsætning på spidsen.

Men, alt imens det neoliberale establishment i Europa på forbløffende vis lader den demokratiske maske falde og åbenlyst allerede spekulerer på tiden efter Trump, så burde de hellere feje for egen dør. Tegnene på et nyt, og langt mere dramatisk finanskrak end det, der fandt sted i 2008; en fornyet krise i Grækenland; bankkrisen i Italien; uforudsigelige valgresultater i flere lande i år; en eller

flere stater, der vil følge i Brexits spor – kombinationen af alle disse udviklinger kunne meget hurtigt stille spørgsmålstegn ved euroens, og selv EU's, eksistensgrundlag. Men disse regeringer er tydeligvis lige så meget ude af stand til, eller uvillige til, at opgive en politik, der har frembragt disse kriser, som de amerikanske Demokrater vægrer sig ved at erkende årsagerne til deres valgnederlag.

Fem år efter ECB-chef Mario Draghis berømte sætning om, at han vil gøre, »hvad der skal til« for at redde euroen, er eurokrisen tilbage på fuldt blus, men med den forskel, at Centralbankerne nu har affyret alt deres krudt med 'kvantitativ lempelse' og negative rentesatser. Trojkaens nedskæringspolitik over for Grækenland har ødelagt landets økonomi og kostet befolkningen usigelige lidelser. Den tyske finansminister Wolfgang Schäubles stædighed mht. at bevilge Grækenland en gældsreduktion, og naturligvis den voksende fortvivlelse hos folk i Italien, Spanien og Portugal over EU-politikken, truer med at blive udløseren af det globale finanssystems kollaps. Den kinesiske avis *Global Times*, som er talerør for regeringen, advarer netop om dette, og om virkningen på Kina.

Selvfølgelig er krisen i Grækenland blot én af mange miner, der kunne få det transatlantiske finanssystem til at detonere. I betragtning af de 3,7 billioner, som ECB har smidt ud til det skrantende europæiske banksystem, og i betragtning af en statsgæld i USA på 20 billioner, vil alt ikke alene for Trump afhænge af, at han opfylder sit valgløfte og gør en ende på kasinoøkonomien ved at genindføre Glass/Steagall-bankopdelingsloven.

Bankopdelingen – nøjagtig efter de samme regler, som Franklin D. Roosevelt gennemførte i 1933 – er blot det første, uopsættelige skridt, der må følges op af de næste tre love, som Lyndon LaRouche har defineret som en samlet pakke til overvindelse af denne krise. Den nuværende, monetaristiske politik må erstattes af en tilbagevenden til det Amerikanske

Økonomiske System, i traditionen efter Alexander Hamilton, med oprettelsen af en nationalbank og et statsligt kreditsystem, og med en massiv forøgelse af økonomiens produktivitet, der kan opnås med et forceret program for udvikling af kernefusionskraft og virkeliggørelsen af et internationalt samarbejde omkring rumfart som drivkraft. I USA er resolutioner, der modsvarer dette, allerede blevet vedtaget af elleve delstatskongresser.

Selv om man ikke tilslutter sig professor i økonomi Mark Blyths synspunkt om, at EU, med de forventede valgresultater i flere lande, vil falde fra hinanden, endnu før Storbritannien har aktiveret artikel 50 for Brexit, bør det stå klart, at et »vi fortsætter på samme vis« med hensyn til EU og euroen, ikke kan fungere. Ikke overraskende bringer Jean-Claude Juncker med sin hvidbog til overvindelse af krisen i Europa intet nyt frem; hans fem scenarier er blot variationer af den samme, neoliberale, geopolitiske idé.

Alternativet hertil er soleklart: De europæiske nationer må tage imod det kinesiske tilbud om at samarbejde om den Nye Silkevej, det såkaldte Bælt & Vej-initiativ. Dette projekt har allerede i løbet af de forgangne tre år fuldstændig forandret dynamikken i verden; allerede 70 nationer arbejder sammen med Kina, og det drejer sig om det største infrastruktur- og udviklingsprogram i menneskehedens historie. I stedet for planer om at indgå ekstremt tvivlsomme aftaler med kystlande omkring Middelhavet, burde fru Merkel hellere gribe Kinas tilbud om, sammen med andre stater, at opbygge Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, såvel som også det afrikanske kontinent, og dermed løse flygtningekrisen på en permanent og menneskelig måde.

Som det ser ud, så er den neoliberale politiks betonhoveder ikke til sinds at gøre dette. Den tyske finansminister Schäuble holder stædigt på sit pund kød, og for ham kan der ikke være tale om en gældsreducering for Grækenland. Kina opbygger ikke alene havnen i Piræus som transitpunkt for den

Nye Silkevej, men investerer også i byggeriet af jernbaneforbindelsen fra Athen over Beograd til Budapest. Og hvad gør EU-kommissionen? De forsøger at blokere netop dette byggeri!

Det er på allerhøjeste tid, at flere og flere mennesker går sammen med BüSo og Schiller Instituttet om Tysklands og de andre europæiske staters virkelige interesser, som ligger i at samarbejde med Kina, Rusland, Indien, Japan og andre stater om de storslåede perspektiver, der nu er på dagsordenen med den Nye Silkevej. Det er absolut ikke i vores interesse at deltage i heksejagten på Trump og Putin, og vi bør være himmelhenrykte over, at den nye, amerikanske præsident annullerer interventionskrigene.

Det er først og fremmest et krav at se på årsagerne til, at en stor del af verden befinder sig i så kaotisk en tilstand: Årsagen er den unipolære politik, der er blevet ført af Bush, Thatcher, Blair, Obama og Cameron, og til hvilken politik også NATO's og EU's imperieudvidelse til Ruslands grænser hører, såvel som også politikken med 'farvede revolutioner' og krige i Østeuropa og i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og Nordafrika. Til denne politik hører ligeledes den neoliberale økonomiske politik, der sætter bankernes og spekulanternes interesser i første række, for at det skal gå etablerementet endnu bedre – dette etablerement, for hvem de 'ynkværdige' ikke engang er værdige at ynkes over. Og, som man nu kan se, er disse neoliberale totalt illiberale, for ikke at sige diktatoriske, når demokratiske flertal går op imod dem.

Heldigvis er det endnu ikke for sent at springe med på det Nye Silkevejstog!

Den franske LaRouche-bevægelses leder Jacques Cheminade tilbyder alternativet til det kollapsende franske præsidentielle system

Paris, 1. marts, 2017 (Nouvelle Solidarité) – Her til morgen og frem til middagstid optog et stort drama de nationale medier. François Fillon annullerede her til morgen et meget omtalt besøg til Landbrugsmessen i Paris, uden nogen forklaring. Under en pressekonference ved middagstid greb han ind på dramatisk vis og rapporterede, at dommerne her til morgen havde informeret ham om deres beslutning om at sætte ham under »efterforskning« den 15. marts, to dage før Forfatningsrådet annoncerer den formelle liste over kandidater til valget. I en kort, men ligefrem erklæring, anklagede han dommerne og medierne for at have ført en kampagne imod ham lige fra begyndelsen og således krænke retten til et forsvar, og således sidestille dette med et »politisk mord«. Med hensyn til Marine Le Pen meddelte EU-parlamentets myndigheder i går, at de vil gå frem med en afstemning, måske så tidligt som torsdag, for at ophæve hendes parlamentariske immunitet. Le Pen er medlem af Europaparlamentet. En positiv afstemning ville bane vejen for, at der kan rejses tiltale mod hende for at have brugt midler fra EU-parlamentet til ansættelse af assistenter, til at ansatte sine venner fra Front National.

Endnu to hovedkandidater, Emmanuel Macron og Benoit Hamon, den såkaldte meget venstreorienterede kandidat fra Socialistpartiet, anklages også i medierne: Macron for at have brugt penge fra sit ministerium til at køre den tidlige del af

sin kampagne; Hamon pga. hans kones job og forbindelser til LVMH, det største, franske selskab for luksusvarer. Alt imens korrupsionen er en reel og modbydelig realitet, så bliver dommerne tydeligvis brugt af de fordærvede atlanticist-eliter for at skabe *Nacht und Nebel*[1] kaos i Frankrig og dræbe, hvad der måtte være tilbage af de Gaulles Femte Republik.

I mellemtiden skrider leder af partiet Solidarité & Progrès, Jacques Cheminades kampagne frem på en interessant måde, hvor nogle medier giver ham mulighed for nøjagtigt at forklare sine ideer. Efter den virkelig gode artikel, udgivet af RTL, som vi (S & P) tidligere har rapporteret om, fik Cheminade 20 minutter på den private nyhedskanal TF1 (nationale kanal ét), LCI. Cheminade havde mulighed for at forklare sine hovedideer med at forlade EU og reformere et Fædrelandenes Europa med syv eller otte stater. Med en klage over, at journalister ikke dækker spørgsmål om udenrigspolitik – som optager 50 % af en præsidents tid – på deres forsidedækning, brugte Cheminade anledningen til at rejse alternativet med Kina og dets Silkevejspolitik. Cheminade forklarede også, hvad han mente med at sige, at Frankrig er besat af finansmagter, og han fik endda mulighed for at læse et citat fra en bog af en tidligere fransk topembedsmand inden for politiet, der anklager vores finanssystem for at være blevet kriminelt.

Dernæst havde Cheminade et meget godt besøg på Landbrugsmessen, en årlig begivenhed, hvor landmænd fra hele Frankrig kommer til Paris for at udstille deres bedste varer for offentligheden. Dette er en meget omtalt begivenhed, der er velbesøgt af erhvervslivet, men også meget populær hos befolkningen i almindelighed. Som det var arrangeret på forhånd, blev Cheminade modtaget og ledsaget rundt »officielt« til hovedstandene, for at besvare spørgsmål, give interviews eller blot tale med landmændene om deres problemer, og vore løsninger. Cheminade blev på denne rundtur ledsaget af henvendte ti medier og af to sociologer, der er i færd med at lave en undersøgelse af alle kandidaternes kampagner.

BFM-media, der udgjorde en del af denne pressepulje, lavede et meget godt interview med ham. Han gav også interviews til Tvagri, den Europæiske Journalistskole, en landbrugsspecialist fra RTL og det Offentlige Senat, Senatets TV-/radiostation.

Blandt besøgets højdepunkter var hans møder med de største landbrugsfagforeninger; en udstilling af hyrderne fra Aveyron, hvoraf én udtrykte sin sympati for Cheminade og anbragte et par får på hans skød og sagde, at han ville stemme på ham. Selv sociologerne havde en god reaktion og sagde, at, af alle de kandidater, de havde fulgt, var det faktisk kun Cheminade, der indgik i en dialog med producenterne, og at de andre kommer med en forud fastlagt udtalelse, som de afleverer ved hver stand.

Cheminade gav også et langt interview til Tropique FM, der sender til alle oversøiske, franske territorier, samt et fem minutter langt interview til Eric Brunet fra RMC, en anden national privatradio, der har en stor lytterskare. Jacques svarede på spørgsmål om, hvilke politiske trends, han forventer at trække til sin kampagne – modstands-gaullister, sociale kristne i traditionen efter Bretagnes demokratiske klostre, Jaurés-inspirerede socialister og modtandskommunister – og om andre detaljer i hans program, osv. På et tidspunkt blev han spurgt, hvem, han mente var den bedste leder i verden i dag, et spørgsmål for at opsætte en fælde for ham. Jacques svarede, at for ham var der ingen, Putin er god for Rusland, sagde han, men i resten af verden ser jeg ingen.

Foto: Jacques Cheminade interviewes af BFM på landbrugsmessen i Paris.

[1] Nacht und Nebel (nat og tåge) eller NN, var betegnelsen for et førerdirektiv, udstedt 7. dec. 1941 af Adolf Hitler. Det betød, at sabotører, kommunister, modstandskæmpere o.a. nu kunne blive fragtet til Nazi-Tyskland uden deres pårørendes eller myndigheders viden, hvor de kunne forsvinde i f.eks. KZ-lejre og blive henrettet.(-red.)

LPAC annoncerer National Mobiliseringsdag for LaRouches Fire Love

Leder fra LaRouchePAC, 1. marts., 2017 – »Jeg mener, den globale krise kan stoppes; vi må mobilisere for at gøre det«, sagde Lyndon LaRouche, da han vurderede præsident Donald Trumps politik efter hans tale til Kongressen den 28. februar, og de politiske handlinger, der nu må gennemføres, for at gå fremefter. Disse handlinger, som LPAC nu vil gennemføre, omfatter møder, lobbyvirksomhed, appeller og oplysende arbejde, der kræver, at præsident Trump omgående implementerer Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov som første skridt hen imod USA's tilbagevenden til et kreditsystem i Hamiltons tradition, der vil muliggøre finansieringen af en genoplivelse af den amerikanske økonomi, med videnskab som drivkraft – med andre ord, **LaRouches Fire Love**.

Trump's tale til Kongressen og det amerikanske folk den 28. februar opretholdt den internationale proces henimod skabelse af et globalt, nyt paradigme til erstatning for det katastrofale Britiske Imperium og dets politik med spekulation og folkemord – arven efter regeringerne Bush og Obama. Kinas og Ruslands uophørlige aktiviteter omkring opbygning af en Ny Silkevej for hele planeten, spiller fortsat den centrale rolle i dette paradigmeskifte.

I sin tale fremlagde Trump en håbefulld vision for USA's fremtid, med året 2026, der vil markere denne nations 250 års jubilæum. Han genkaldte højtideligholdelsen i 1876 i

Philadelphia, i anledning af hundredeåret for nationens fødsel, og hvor »landets byggearbejdere og kunstnere og opfindere fremviste deres skabelser«. Og han spurgte: »Hvilken slags land vil vi efterlade til vore børn?«, for blot at levere svaret: »Amerikanske fodspor i fjerne verdener er ikke for stor en drøm«.

Trump opfordrede også til at opbygge fred snarere end de nylige præsidentskabers endeløse krige. »Amerika er villig til at finde nye venner og skabe nye partnerskaber, hvor der er fælles interesser« – en klar reference til hans ofte udtalte villighed til at samarbejde med Rusland, Kina og andre nationer, til briternes og Obamas store rædsel.

Præsident Trump understregede ligeledes behovet for at genaktivere økonomien med hjælp fra en protektionistisk politik som den, der blev gennemført af Abraham Lincoln, der, mindede Trump tilhørerne om, med rette advarede om, at »den amerikanske regerings opgivelse af en protektionistisk politik [vil] frembringe afsavn og ødelæggelse for vort folk«. Trump fordømte og omtalte den ødelæggelse, som blev frembragt under Obama og Bush, især ødelæggelsen af bykernerne, og han lovede at vende det omkring.

Men, Trump veg tilbage fra enhver omtale af Glass-Steagall eller et kreditsystem i Hamiltons tradition, som faktisk kræves, for at hans erklærede planer kan blive til virkelighed.

Verden er endnu ikke i smult vande, bemærkede Helga Zepp-LaRouche under den omtalte diskussion. Nedsmeltningen, eller 'udblæsningen', af det transatlantiske finanssystem er umiddelbart forestående; eurokrisen er fuldt ud tilbage på hovedscenen, og selve euroen kunne forsvinde, endnu inden Storbritannien formelt iværksætter Brexit. Det er således ekstremt presserende, at LaRouches Fire Love omgående vedtages af Trump-administrationen, og det er LaRouche-bevægelsens særlige ansvar, på internationalt plan, at sikre, at disse

love bliver kendt, forstået i deres dybeste, videnskabelige betydning, udbredes vidt og gøres til landets lov.

Som Lyndon LaRouche skæmtende sagde: »Det er nogle af de bedste love, jeg nogen sinde har vedtaget.«

Foto: Præsident Donald Trumps første tale om nationens tilstand for Kongressen, 28. februar, 2017.

Narcissistiske »Demokraters« virkelighedstab antager kliniske former. Af Helga Zepp-LaRouche

Og hvor var disse medier og deres ensrettede politikere, da regeringerne Bush og Obama, bakket op af hele det »vestlige værdifællesskab«, i årevis bombarderede staterne i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og bevæbnede terroristgrupper, og som har kostet over én million mennesker livet og bragt usigelige lidelser over mange millioner familier, og uden hvilken fremfærd den nuværende form for flygtningekrise overhovedet ikke ville have eksisteret?

25. februar, 2017 – Det kollektive hysteri, som har grebet det neoliberale, transatlantiske establishment med hensyn til de dybtgående, strategiske forandringer, som bl.a. manifesterer sig i Trumps præsidentskab og den Nye Silkevejsdynamik, fremviser en ny form for et massepsykologisk fænomen. I en symbiotisk sammensmeltning af gruppetankegang og gruppenarcissisme, fortaber fortællerne for det åh, så demokratiske »vestlige værdifællesskab« sig i verbale udfald

af laveste karakter mod anderledestænkende, uden at det i mindste måde falder dem ind, hvor diktatorisk, de opfører sig.

Den utvivlsomt mest dramatiske demonstration af dette kliniske virkelighedstab er den patologiske ophidselse, med hvilken enhver udtalelse fra præsident Trump bliver kommenteret. Et af de seneste eksempler er Trumps tale for Conservative Political Action Conference (CPAC) i National Harbor i delstaten Maryland. Han påpegede det åbenlyse, nemlig, at USA i løbet af de seneste 15 år har givet seks billioner dollar eller mere ud til krige i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, hvilket har resulteret i, at dette område i dag befinder sig i en dramatisk værre tilstand. Hvis de hidtidige præsidenter i stedet for havde tilbragt denne periode ved stranden, ville alle i dag have været væsentligt bedre stedt, og med pengene kunne man have genopbygget sit eget land tre gange. Men medierne fandt altså ikke, at disse betragtninger var værdige til kommentarer og hyperventilerede i stedet for over, at nogle af dem, der tidligere var gået frem med særligt ondskabsfulde nyhedsrapporteringer imod Trump, ikke var blevet inviteret til at deltage i Det Hvide Hus' medie-pool.

Og hvor var disse medier og deres ensrettede politikere, da regeringerne Bush og Obama, bakket op af hele det »vestlige værdifællesskab«, i årevis bombarderede staterne i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og bevæbnede terroristgrupper, og som har kostet over én million mennesker livet og bragt usigelige lidelser over mange millioner familier, og uden hvilken fremfærd den nuværende form for flygtningekrise overhovedet ikke ville have eksisteret?

I stedet for blot at modsætte sig Trumps krav om, at Europa må bruge flere penge til den militære oprustning, af den simple grund, at der ikke eksisterer noget trusselsscenario, fordi Warszawapagten ikke længere findes, og fordi, Rusland ikke har nogen erobningsplaner – hverken over for de baltiske stater eller over for Polen eller nogen som helst andre – alt imens NATO og EU derimod har udvidet sig til Ruslands grænser, så

reagerer disse medier ikke mindre hysterisk med krav om Tysklands og EU's atomoprustning. »Har EU brug for bomben?«, skrev for nylig medarbejdere på den åh, så liberale avis *Die Zeit*, Peter Dausend og Michael Thumann, og afslørede således, hvor de egentlige krigsmagere sidder – nemlig i dettes blads redaktionslokaler.

Det neoliberale, neokonservative establishment er ganske enkelt ude af stand til at analysere og på afgørende vis rette sit mislykkede paradigme.

Endnu et eksempel på denne holdnings absurditet er EU's seneste fremfærd over for højhastighedsjernbanen, finansieret af Kina, mellem Beograd og Budapest. Denne 350 km lange strækning, som første gang blev foreslået i 2013 af præsident Xi Jinping, og som vil forkorte rejsetiden mellem disse to hovedstæder fra otte til tre timer, er selvsagt en stor fordel for de berørte lande, Serbien og Ungarn, men også for hele Balkan. Men nu har EU indledt en undersøgelse af, om projektet er finansielt bæredygtigt (!), og om det overholder EU's retningslinjer. Og så er Serbien ikke engang medlem af EU!

Befolkningerne i alle Balkanstaterne er sig smerteligt bevidst, at EU ikke har virkeliggjort én eneste af de transportkorridorer, som oprindeligt blev besluttet på EU's transportministerkonference i 1994 på Kreta, men som derefter alle faldt som ofre for EU-kommissionens og ECB's 'nøjsomhedspolitik', nedskæringer. Det bør således ikke undre nogen, at de central- og østeuropæiske stater, såvel som Balkanlandene, ser deres fremtid i forlængelsen af den Nye Silkevej, Kinas »Bælt & Vej-initiativ«, som tilbyder dem et perspektiv for at deltage i det mest dynamiske og største infrastrukturprojekt, verden nogen sinde har set. Men, i stedet for at acceptere Kinas mange tilbud om samarbejde og virkeliggøre de enorme, økonomiske muligheder, der ligger i alle de eurasiske staters samarbejde, i et win-win-samarbejde, så forsøger det neoliberale EU-bureaukrati ud fra en svaghedsposition at udøve en magt, som det for længst, i

betragtning af EU's sørgelige tilstand, har mistet.

Herom skriver *Global Times*: »EU gennemgår tydeligvis svære tider og forsøger tydeligvis at bevise sin autoritet, idet den forordner undersøgelser og omvurderinger, men EU befinder sig i en blindgyde. Det er uklart, hvilke interesser, EU-undersøgelsen skal tjene.«

Kina må forsøge at overbevise EU om fordelene ved samarbejde.

Knap så forestillingsforladt er det Londonbaserede, næststørste rådgivningsfirma i verden, PricewaterhouseCoopers (PwC), som operer i 152 stater med 756 kontorer og 223.000 ansatte. De har netop udgivet en omfattende undersøgelse med titlen, *PwC B&R Watch: China and Belt and Road Infrastructure; 2016 Review and Outlook*, hvor det ved hjælp af mange grafiske fremstillinger og illustrationer fremstilles, hvilket enormt potentiale Kinas Silkevejsinitiativ har. Dette initiativ vedrører allerede tre kontinenter og 66 stater og strækker sig fra Litauen til Indonesien, som alle nyder godt af en eksplosiv vækst, og bringer enorme fordele for transport, udvinding af energi, kommunikation, sundhedssektor og endnu flere områder.

EU's besynderlige holdning er for længst blevet genstand for diskussion i Asien. Allerede for et år siden spurgte S. Rajaratnam School of International Studies i en artikel, om EU allerede var kommet for sent til det Nye Silkevejstog? De europæiske medier fokuserede udelukkende på kinesiske opkøb og forsømte fuldstændigt at belyse det enorme potentiale, der for alle parter resulterer af et samarbejde med Kina. Følgelig er Europas borgere ekstremt dårligt informeret.

Selv om karnevalsrådet »Mainz når byen synger og ler« på ingen måde er så vigtigt, som det måske kan synes for dette eller hint opblæste hoved, så er dette års version imidlertid på eksemplarisk vis velegnet til iagttagelse af den ondsindede karakter af etablisementets gruppenarcissisme, der i det

mindste selektivt var samlet i publikum. Nogle af indlæggene, som f.eks. indlæggende fra Hanz-Peter Betz og Lars Reichow, havde så godt som intet mere med humor at gøre og var kun giftige fornærmelser på allerlaveste plan af Trump, som publikum – hvis man skal tro kameraføringen – reagerede samstemmende på.

Disse indlæg afslører ikke blot en dårlig smag, men reflekterer også en aggression, der gør det tydeligt, hvor skrøbelig den politiske situation er, og hvor tynd det »vestlige værdifællesskabs« facade allerede er blevet. Bag denne facade findes netop dette krav om at være enegældende, som er forbundet med den unipolære verdensorden, og som ikke var krigene i Mellemøsten og Sydvestasien, bygget på løgne, én eneste demonstration værdigt. Netop af denne grund råber de neoliberale, neokonservative efter den »pæne« Obama. Og det er ikke så meget Trump, der har vanskeligt ved at finde Tyskland på verdenskortet, som en af disse såkaldte komikere mente, som det er dem selv, når det drejer sig om at vide, hvor Yemen findes på kortet.

I de kommende måneder vil verden fortsat forandre sig lige så dramatisk, som vi har set det i det forgangne år. Hvis vi er heldige, vil det komme sådan, som det allerede var sidste gang, da et system gik til ende: Der vil være mange vendekåber, og nogle vil forblive betonhoveder. Forskellen er den, at der denne gang er et stort antal stater, der allerede er i færd med at etablere en helt ny form for samarbejde mellem staterne. De europæiske nationer har valget mellem enten at samarbejde om menneskehedens fremtidige skæbnefællesskab, eller også snart at komme til at høre til »de ynkværdige«.

Foto: Oprustning af den Europæiske Union og NATO? »Har EU brug for bomben?«, skrev for nylig den åh, så liberale, tyske avis Die Zeit. I modsætning hertil rapporterer PricewaterhouseCoopers (PwC), hvilket enormt potentiale, Kinas Silkevejsinitiativ har.

Vil kun nogle få ledere fra EU deltage i Silkevejsforum i Beijing?

25. feb., 2017 – Pr. dags dato er der kommet tilsagn til deltagelse af ledere fra Storbritannien, Frankrig, Italien og Schweiz i Bælt & Vej Forum, der skal afholdes i maj måned i den kinesiske hovedstad. Der foreligger f.eks. endnu ingen indikation på, at Tyskland også vil deltage. Mangler der interesse fra den europæiske side, som også i øjeblikket har EU-kommissionen, der undersøger, hvorvidt de kinesiske investeringer i infrastruktur i flere Balkan-lande, er »lovlige«? (Se: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=18106>)

En artikel, udgivet af Singapores S. Rajaratnam School of International Studies, stillede allerede i marts sidste år spørgsmålet, om EU allerede var kommet for sent til Bælt & Vej-toget. Artiklen nævnte forskellige perspektiver og synspunkter blandt europæiske hovedstæder, og manglen på en fælles EU-stemme om Kinas planer.

»EU's befolkning er stadig ikke særlig bevidst om initiativet med OBOR (One Belt, One Road – Bælt & Vej)«, iflg. artiklens forfattere. De kritiserede også de europæiske medier for at fokusere for meget på kinesiske fusioner og erhvervelser, snarere end at analysere fordelene ved en langsigtet relation, baseret på en bedre forståelse af gensidige værdier og interesser. Holdningen hos medier og eliten i Europa har tilsyneladende ikke ændret sig meget siden da.

Den pågældende artikel indikerede ligeledes, at Kina havde brug for at opdatere sin diplomatiske indsats over for

offentligheden om Bælt & Vej-initiativet, for at være med til at opbygge tillid blandt europæere. Bælt & Vej-forummet i maj måned i år burde kunne give Kinas ledere en platform til at gøre præcis dette.

POLITISK ORIENTERING 23. februar 2017:

Kuppet i Ukraine i 2014:

**Stop George Soros' kupforsøg
i USA i 2017**

Lyd:

Video 2. del

**Ukraines tidligere præsident
Janukovitj opfordrer**

Sandhedskommission til at undersøge Maidan-kup

22. februar, 2017 – Med en gentagelse af Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouches krav, foreslog den tidligere ukrainske præsident, Viktor Janukovitj, at Europarådet sammenkalder til en uafhængig kommission for at undersøge kuppet i Ukraine den 23. februar, 2014. Han fremlagde dette forslag i et brev, der var adresseret til lederne af Tyskland, Frankrig, Polen, Europarådet, Europarådets parlamentariske forsamling (PACE) og Europaparlamentet, så vel som også i breve til præsidenterne for hhv. Rusland og USA. Janukovitj gav et interview i Moskva til en gruppe journalister fra Rusland, Ukraine og Tyskland, inklusive journalister fra TASS og *Der Spiegel*, på treårsdagen for Maidan-kuppet i Ukraine.

Janukovitj foreslog også, at man inkluderede ledende regeringsfolk fra regionerne Donetsk og Luhansk i det østlige Ukraine i Normandiet-Fire-gruppen og advarede om, at, hvis Kiev-regimet nægter at implementere Minsk II-aftalerne, må man afholde en folkeafstemning om Donbass' status.

»Der er mange vidner, der ikke ønsker at aflægge vidnesbyrd til de nuværende myndigheder, ikke ønsker at levere nogen information, fordi de ved, at, i løbet af de seneste tre år, er alle beviser, der kunne ødelægges, blevet ødelagt«, sagde Janukovitj. »Der er mennesker, der er villige til at aflægge vidnesbyrd, men kun til en international overvågningskommission, der bør oprettes for at opfylde den aftale, der blev underskrevet den 21. februar [2014], og som i særdeleshed bør inkludere repræsentanter for oppositionen og internationale eksperter.« Han fremkom også med den anklage, at den nuværende, ukrainske statsanklager, Yuriy Lutsenko, havde organiseret alle de ulovlige aktiviteter og drab, der fandt sted på Maidan, og offentligt havde sagt, at Maidan-aktivisterne havde våben og var rede til at bruge dem.

»Vi taler om drabene på uskyldige mennesker, der blev skudt ihjel fra de bygninger, der var besat af Maidan-aktivisterne«, fortsatte Janukovitj. »Ikke ét eneste medlem af Pravy Sektor [Sektor Højre, en nationalistisk organisation, der er forbudt i Rusland] blev dræbt; de skød almindelige mennesker, der bare var kommet til Maidan. Disse mennesker befandt sig i områder, der var lette at ramme fra de bygninger, hvor snigskytterne befandt sig. Der er mange beviser og mennesker, der er parat til at aflægge vidnesbyrd.«

»Hvis verdenssamfundet ønsker at kende sandheden og er villige til at opfylde de løfter, der før blev afgivet [da aftalen af 21. feb., 2014, blev underskrevet], så vil alle de kriminelle personer blive identificeret«, tilføjede Janukovitj, iflg. TASS.

Janukovitj sagde til *Der Spiegel*, at, i året 2013 løb hans land ind i så store handelsunderskud, fordi Rusland reducerede sin import fra Ukraine, at han krævede compensation fra EU, hvis Ukraine skulle underskrive handelsaftalen med Europa. Kompensationen måtte have været 200 mia. euro, men EU tilbød kun maksimalt 15 mia. euro, og derfor underskrev Janukovitj ikke aftalen.

Med hensyn til en folkeafstemning advarede han om, at, »Hvis de nuværende, ukrainske myndigheder ikke overholder Minsk-aftalerne, vil det blive nødvendigt at begynde en folkeafstemning om Donbass' status« og »inkludere repræsentanter fra den protesterende part, der repræsenterer befolkningen i Donbass, i forhandlingerne under Normadiet-regi (Normadiet Fire-gruppen) ... Jeg kender stemningen blandt det ukrainske folk. Landets befolkning vil støtte alle skridt hen imod en fredelig afgørelse; kun en lille del af de radikale elementer nyder den kendsgerning, at der udgydes blod. Jeg mener, at myndighederne stadig må sætte disse på plads, ellers vil de vælte myndighederne.«

Janukovitj bekræftede, »Jeg er fuldstændigt imod Donbass'

udtræden af Ukraine, det er nødvendigt at bevare landets territoriale integritet. Men det er imidlertid nødvendigt at skabe alle betingelser for fredelig sameksistens, genopbygge infrastrukturen, der blev ødelagt af krigen, og lade folk, der blev tvunget ud af deres fødeland, komme tilbage«, sagde han.

»Situationen i Ukraine er håbløs«, sagde han. »Folk tror ikke på politikere. Populariteten for alle partier og alle politikere er på det absolut laveste punkt ... Hvis de nuværende myndigheder undlader at nå frem til en fredsftale [i Donbass], og løsningen ligger udelukkende i Minsk-aftalerne, vil snarlige valg til parlament og præsident være uundgåelige.«

Foto: Viktor Janukovitj, Ukraines tidligere præsident, har i brev til verdens ledere foreslået, at en international Sandhedskommission undersøger forholdene om det voldelige kup i 2014, for at identificere de kriminelle personer i dette kup.

Soros til oprørske europæiske nationer: Tænk ikke engang på suverænitet

19. feb., 2017 – Ifølge en artikel fra 18. feb. publiceret af EurAktiv, sætter ikke-statslige organisationer, finansieret af agent for briterne George Soros, aggressivt ind imod den såkaldte Visegrad-gruppe, der består af Polen, Ungarn, Slovakiet og Tjekkiet, der angiveligt skulle være i færd med at udarbejde planer for at foreslå en reducere af EU-

bureaukratiets Bruxelles-baserede magt og give national suverænitet tilbage til medlemslandene.

Visegrad-gruppen skal angiveligt være imod åben immigration, støtter Brexit, foreslår at minimere EU-bureaukratiet, reducere regulativer og »fjerne magt fra blokken«. Nogle af gruppens ledere har udtalt sig offentligt, ikke alene imod EU-politikker, men også imod Soros selv for hans åbenlyse indblanding i deres nationers interne anliggender. I sin tale om nationens tilstand den 13. februar, advarede den ungarske premierminister Viktor Orban om, at Soros-finansierede, ikke-statslige organisationer (NGO'er) forsøgte at undergrave lande, der har anti-globaliseringsregeringer. »Der er her tale om store rovdyr, der svømmer rundt i vandet, og det er George Soros' transnationale [rovdyr]«, sagde han, »med tonsvis af penge og internationalt tungt artilleri.«

I sidste måned fremkom Ungarns udenrigsminister Peter Szijjarto med anklager om, at Soros »gerne så denne regering tabe; han vil gerne ligesom 'fyre' denne regering, fordi han ikke kan lide vores fremgangsmåde, ikke kan lide vores politik ... dette finder vi meget anti-demokratisk«.

Soros' håndlangere er kommet i højeste omdrejninger for at imødegå dette. Katarzyna Pelczynska-Naieca, direktør for programmet Åbent Europa ved Polens Batory-organisation, stiftet af Soros i 1980'erne, sagde til EurAktiv, at »en styrkelse af medlemsstaternes suverænitet vil være skadeligt for Polens position i Europa«.

14. februar rapporterede *Breitbart News*, at Soros' Human Rights Watch (HRW) har fastslået, at Polen repræsenterer en »alvorlig ydre trussel« til den Europæiske Union pga. af Polens »åbenlyse nationalistiske og anti-rettigheds-form for populisme«. HRW's direktør for fortalervirksomhed, Philippe Dam, krævede, at EU-kommissionen udløser den aldrig tidligere brugte paragraf 7 i Lissabontraktaten for at fratage Polen dets stemmeret i Europarådet.

Fra Ungarn forsvarede Robert Csehi fra det Soros-finansierede Europæiske Universitet skingert EU og Europarådet og sagde, at, hvis der er problemer i blokken, så skyldes de »inter-guvernemente institutioner og medlemsstater«.

Obamas organisation ønsker et nyt kup à la Ukraine, men nu, i USA

Leder fra LaRouchePAC, 20. februar, 2017 – Medlemmer af begge Kongressens huse talte i denne uge offentligt imod amerikanske diplomater, udnævnt af Obama, og George Soros-organisationer, der handler i samråd for at vælte Makedoniens valgte regering. Men et par stykker af dem er begyndt at få mistanke om, at Obama og Soros også har planer om at vælte USA's valgte regering. Som *EIR's* stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, i dag karakteriserede det, »De [Obama og de Soros-finansierede grupper] er faktisk i færd med at begå en form for selvmord og truer med at dræbe denne nation.«

Alt imens Obama selv helt utroligt bombarderer amerikanere med robocalls, der angriber præsident Trump *netop nu*, og opmuntrer til protester og demonstrationer imod præsidenten; så organiserer Obamas »*Organizing for Action*« og dets nationale netværk disse demonstrationer og styrkeopvisninger ved offentlige delstats-kongresmøder. Dette er Obamas personlige støtte- og finansieringsnetværk; selv mange Demokratiske delstatsformænd i hele landet siger, de ikke har noget med det at gøre.

Nationsdræberen George Soros finansierer, sammen med et par milliardærer fra *Democratic Alliance*, hver gadeprotest og

større demonstration.

Oversiddere fra Obamas administration i sikkerhedsstillinger, fra den tidligere fungerende justitsminister til NSA, leverer hele rækker af vilde historier og lækker meget hemmelige dokumenter til en medskyldig presse, hvor de forsøger at sætte en rigsret i gang imod præsident Trump, eller det, der er værre.

De mislykkede magter i EU's bureaukrati og elite – som elskede Obama – kræver hysterisk, at præsident Trump enten neutraliseres, fjernes eller endda dræbes, som førende »seniorjournalister« i både U.K. og Tyskland åbenlyst har diskuteret.

EIR vil dokumentere dette fuldstændigt i et dossier, der udgives i denne uge, og som viser, at Obamas og Soros' plan er *at gentage den anti-russiske »Maidan«-afsættelse fra 2014 af Ukraines regering, ved at vælte Trump*. Og med det samme mål: en krigskonfrontation med Putins Rusland.

Som præsidenten selv sagde i fredags i Florida, så er dette angreb for den globale elite, centreret i London og Wall Street, og som blev planetens dominerende magt i »globaliseringens« og »afindustrialiseringens« æra. Denne elite nægter totalt at acceptere, at flere successive nationer stemmer dem ud. Trump mener, at »nationalstaten fortsat er den bedste model for menneskers lykke«; og ønsker samarbejde mellem USA og Rusland, og Kina, som førende nationer.

Obamas organisation må ødelægges, for den kunne atter engang anbringe verden i hans »evindelig krigsførelse«, og atter engang på randen af verdenskrig. Som LaRouche udtrykker det, så er Trumps planer foreløbig stærkere end hans handlinger, men han er en potentielt konstruktiv præsident, og hans rolle er afgørende.

Ødelæg Obamas organisation med *EIR's* dossier, og ved at intensivere mobiliseringen for Glass-Steagall og tværpolitiske

aktioner for produktive arbejdspladser og produktivitet.

EU-Imperiet er det Fjerde Rige

14. feb., 2017 – I et interview med Sputnik Italien fokuserede den italienske, økonomiske ekspert Alberto Bagnai på den økonomiske krise i Europa, og hvordan den havde betydet katastrofe for Italien, der tidligere i 2008 var blevet ramt af den økonomiske nedsmeltning.

Bagnai kritiserede især den offentlige meningsdomstol, hvor enhver, der forsvarer sit lands nationale interesser, identitet eller evne til at kontrollere sine grænser, fordømmes som en populist.

»Dette sker, fordi vi lever i en historisk periode, hvor kun multinationale selskaber ejer suverænitet. Det er klart, at mediernes afvisende reaktion på ideen om, at folk også kan eje suverænitet og identiteter, spiller i hænderne på nogen«, sagde han.

Bagnai kommenterede yderligere den kendsgerning, at der er 90 NATO- og USA-atombomber på italiensk jord, noget, som han siger, sætter spørgsmålstegn ved, om Italien rent faktisk er et suverænt land.

»At Italien skulle besidde suverænitet er udelukket, og problemet er, at tiden er inde til at forstå, at vi bør drage fordel af situationen og forhandle de bedste betingelser for vort land nu, [og adressere] forholdet mellem bossen og hans lokale repræsentant, Tyskland«, sagde han.

Bagnai forsatte, at »det er meget usandsynligt, at Rom igen vil blive hovedstaden i Imperiet i de kommende år ... I betragtning af, at vi er et afhængigt land, kan vi enten gå i retning af en Europæisk Union, der de facto er blevet det Fjerde Rige, som USA er imod, eller vi kan opnå lidt autonomi ved at forhandle med Rusland og Washington«, sagde han. »På samme måde er gensidig tilnærmelse ikke nødvendigvis en negativ ting. Det er meget bedre end at kaste atombomber på hinanden«.

Sputnik Tyskland kørte en version af interviewet, der blev gennemført ved et møde i det italienske Deputeretkammers »Cenacolo«-værelse, sponsoreret af det nyfødte »Centro Studi Machiavelli«. De øvrige talere inkluderede den tidligere Vatican-bankier Ettore Gotti Tedeschi og tidligere redaktør af ugemagasinet *Italia*, Marcello Veneziani.

Bagnai var blandt de fremtrædende talere ved det nylige møde i Milano, »Efter euroen«, med Marco Zanni, Marcello Foa, Claudio Borghi og leder af Lega Nord, Matteo Salvini.

<https://sputniknews.com/europe/201702141050653385-europe-italy-economic-crisis-globalization/>

Foto: Den italienske økonom, Alberto Bagnai.

George Soros: Vesten må gå i krig med Rusland, eller også vil EU dø

15. feb., 2017 – Under titlen »Putin er en større trussel mod Europas eksistens end ISIS«, kræver George Soros i en kronik i

The Guardian den 11. feb., men som blev ændret 14. feb., en krig med Rusland, eller også vil EU kollapse.

»Lederne af USA og EU begår en grov fejl, når de tror, at præsident Vladimir Putins Rusland er en potentiel allieret i kampen mod Islamisk Stat«, skriver Obamas hovedstøtte. »Putins mål er at fremelske EU's opløsning, og den bedste måde at gøre dette på er ved at oversvømme Europa med syriske flygtninge.«

Galningen siger, at Ruslands militære operationer i Syrien primært har til formål at drive civile ind i EU. Han indrømmer, at, »Som sagerne står, så står EU til at gå i opløsning«, men, hævder han, det gør Rusland også. »Faktum er, at Putins Rusland og EU er engageret i et kapløb med tiden: spørgsmålet er, hvem af dem, der først kolliderer. ISIS udgør en trussel mod dem begge, men det bør ikke overvurderes. Angreb, der er udført af jihadistiske terrorister kan, hvor rædselsvækkende, de end er, ikke sammenlignes med den trussel, der udgår fra Rusland.«

Soros finansierer og fremmer også den 'farvede revolution' imod Trump i Washington. Farven er brun.

Topeurokrater ophidset over Trump

13. feb., 2017 – Præsident for EU-kommissionen, Jean-Claude Juncker, som allerede for flere måneder siden sagde, at han ville træde tilbage i tilfælde af et Brexit-resultat i Storbritannien for at forlade EU, synes nu at være nærmere sin bebudelse. I et interview med Tysklands DLF-radio i går sagde Juncker, at han ikke ville genopstille til posten. Han sagde, at han var dybt bekymret over amerikanske og britiske planer

om at pille EU fra hinanden, og særdeles bekymret for den mulighed, at Ted Malloch bliver den næste amerikanske ambassadør til EU. Juncker ville ikke engang udelukke, at Malloch, hvem han anklagede for intet at vide om Europa, kunne blive nægtet officiel akkreditering af EU.

Junckers embedsperiode løber frem til efteråret 2019. Han indikerede ikke, at han ville trække sig tilbage inden da, men der går rygter om, at han kunne gøre det, hvis interne EU-problemer vokser i de kommende uger: hollandske og franske valg, voksende uoverensstemmelser med Trump og lignende. I denne uge vil Juncker have sit første, direkte møde med Trump-administrationen, hvor han modtager vicepræsident Pence i Bruxelles. Andre topeurokraterer vil mødes med topmedlemmer af Trumps administration, så som udenrigsminister Tillerson og forsvarsminister Mattis, som besøger Europa i denne uge.

En frygt for, at Trump kunne drive dybe kiler ind i EU og euroen, blev også udtrykt af Michael Roth, udenrigsminister for europæisk politik, der advarede EU-regeringer om ikke at underskrive bilaterale aftaler med USA, men stå sammen imod Trump og modstå Brexit-virussen.

Topeurokraterer er ophidset over præsident Trump; her, EU-kommissionspræsident Jean-Claude Juncker ...